

מסכת פסחים

פרק ו משנה ב

אמר רבי אליעזר, וכל דין הוא, מה אם שחיטה שעיה משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שעון משום שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, يوم טוב יותר, שהתירנו בו משום מלאכה, ואסור בו משום שבות. אמר לו רבי אליעזר, מה זה, יהושע, מה ראייה רשות למצוна. השיב רבי עקיבא ואמר, הזאה תוכית, שעיה מצונה והיא משום שבות ואינה דוחה את השבת, אף אתה אל תתמה על אלו, שאף על פי שעון מצונה וגון משום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליך אני זו, ומה אם שחיטה שעיה משום מלאכה, דוחה את השבת, הזאה שעיה משום שבות, אינו דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, או חלוף, מה אם הזאה שעיה משום שבות, אין דוחה את השבת, שחיטה שעיה משום מלאכה, אינו דין שלא תדחה את השבת. אמר לו רבי

אֱלֵיעֶזֶר, עֲקִיבָא, עֲקִרְבָּת מַה שְׁפֹתָב בְּתוֹרָה, בֵּין הַעֲרָבִים
בְּמַעַדוֹ (בָּמְדִבָּר ט), בֵּין בְּחֵל בֵּין בְּשֵׁבֶת. אָמַר לוֹ, רַبִּי, הֲבָא
לֵי מוֹעֵד לְאַלְוָה כְּמוֹעֵד לְשִׁיחִיטָה. כֵּל אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, כֵּל
מְלָאָכָה שֶׁאָפְשָׁר לְעַשּׂוֹתָה מַעֲרֵב שֵׁבֶת, אֵינֶנָּה דֹתָה אֶת הַשֵּׁבֶת.
שִׁיחִיטָה שֶׁאֵי אָפְשָׁר לְעַשּׂוֹתָה מַעֲרֵב שֵׁבֶת, דֹתָה אֶת הַשֵּׁבֶת: